

АРТЮР РЕМБО

ИЗ „ОЗАРЕНИЯ“

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

ДЕТСТВО

II

Малката покойница е там, зад розовите храсти. Младата мъртва майка слиза от площадката пред дома. Каляската на братовчеда скърца по пясъка. Братчето (то е в Индия!) е тута, застанало срещу залеза, на поляната с карамфили. Старците са погребани прави в крепостния насип, до шибоите.

Рой златни листа ограждат дома на генерала. Те са от южната страна. Вървиш по червения път, за да стигнеш до запустялата странноприемница. Замъкът се продава; капаците на прозорците му са откачени. Свещеникът е отнесъл навярно ключа на черквата. Постройките за пазачите около парка са необитаеми. Оградата е толкова висока, че виждаш само шумолящи върхове. Всъщност вътре няма нищо за разглеждане.

Поляните се изкачват до колиби без петли, без наковални. Шлюзът е вдигнат. О, крайпътните кръстове, мелниците в пустинята, островите и копите сено!

Магичните цветя бръмчаха. Склоновете ги люлееха. Невиждано стройни животни се движеха наоколо. Облаци се събираха навътре в морето, образувано от безкрай топли сълзи.

III

В гората има една птичка, песента ѝ ви кара да се спрете и да се изчервите.

Там има будилник, който не звъни.

Има пукнатина в земята с леговище на бели зверчета.

Има катедрала, която слиза, и езеро, което се изкачва.

Има една количка, украсена с панделки, изоставена в сечището, но и тя се спуска бързо по пътечката.

Има група малки костюмирани артисти, забелязани по пътя в окрайнината на гората.

Има най-сетне, когато си гладен или жаден, някой, който те изпържда.

VI

Аз съм светецът, който се моли на терасата — така, както миролюбиви животни пасат край морето на Палестина.

Аз съм ученият в мрачно кресло. Клоните и дъждът се мяят по стъклата на библиотеката.

Аз съм пешеходецът на далечен път през гори-джуджета; шепотът на шлюзовете покрива стъпките ми. Гледам дълго тъжното златно пране на залеза.

Можех да съм детето, изоставено на вълнолома, който плува навътре в морето, или малкият прислужник, който върви по алеята, с чело, опряно в небето.

Пътеките са неравни. Хълмчетата се покриват с жълтуги. Въздухът не помръдва. Колко са далеч птичките и изворчетата! Сигурно е краят на света. Той приближава.

ЦАРСТВЕНОСТ

Една сутрин, сред един съвсем кротък народ, великолепни мъж и жена се провикнаха на площада: „Приятели, искам тя да стане царица!“ „Искам да бъда царица!“ Тя се смееше и трепереше. Той говореше на приятелите си за откровения, за завършено изпитание. Замаяни, те се облягаха един на друг.

И наистина двамата станаха царе за цяла сутрин, когато червени драперии се появиха по стените на къщите, и за цял следобед, когато се отправиха към градините с палмите.

ИЗРЕЧЕНИЯ

Когато светът се смили до размерите на една-единствена черна гора за нашите смяяни четири очи, когато се свие до един плаж за две верни деца, в една пееща къща за нашата светла радост — ще те намеря.

Ако тук, долу, съществува само един самотен стариц, спокоен и красив, ограден от „нечуван лукс“ — ще падна в краката ти.

Ако осъществя всичките ти спомени, ако бях тази, която ще съумее да те върже — ще те удуша.

Когато сме много силни, кой отстъпва? Когато сме много весели, кой припада от подигравки? Когато сме много зли, какво ще сторят с нас?

Кичете се, танцувайте, смейте се. Не ще мога никога да изгоня любовта през прозореца.

— Другарко моя, просякиньо, чудовищно дете! Колко безразлични са ти тези нещастници и тези работнички, и моите грижи! Ела при нас със своя невъзможен глас, твоя глас! Единствен, който приласкава това долно отчаяние.

Облачно утро, юли. Във въздуха витае вкус на пепел; мирис на потящи се в огнището дърва — очуканите като коноп цветя — отъпканите градини — ромонът на напоителните канали през пролетта — защо не и играчките, и тамянът?

Опънах въжета от камбанария до камбанария; гирлянди — от прозорец до прозорец; златни вериги — от звезда до звезда. И сега танцувам.

Високото блато дими непрестанно. Коя магьосница ще се издигне на фона на белия залез? Какви теменужени листаци ще се спуснат?

Докато държавната хазна се изпразва за празници на братството, една камбана от розов огън звъни в облаците.

Засилвайки приятния вкус на китайски туш, черен прах вали кротко над безсънието ми. Намалявам светлината на полилея, хвърлям се на леглото и обърнат към неосветената страна, ви виждам, девойки мои! Царици мои!

ФЛОТА

*Сребърни и медни колесници,
носове на кораби — стомана и сребро
бият пяната
и изравят корените на къпините.
Земните течения —
ковозите на отливи огромни —
тичат в кръг на изток,
към високите колони на гората
и към трупите по устието.
В ъглите на бреговете му се бият
светлини-водовъртежи.*

МЪЧИТЕЛНА ТРЕВОГА

Възможно ли е Тя да ме принуди да прости вечно смачканите амбиции — един охолен край да бъде отплата за векове лишения — един-единствен ден на успех да ни приспи над срама на нашата съдбовна несръчност?

(О, палми! Диамант! — Любов, сила! — по-високо от всички радости и слава! — по всички начини, навсякъде — демон и Бог — младостта на това същество тук: Аз!)

Дали случайностите като научна феерия и движението за социално братство ще бъдат оценени като постепенно възстановяване на първобитната искреност?

Но Вампирката, която ни размеква, заповяда да се забавляваме с това, което ни предоставя, иначе нека поне бъдем по-смешни.

Да се търкаляш по рани през изтомяващия въздух и морето; по мъки през убийственото мълчание на водите и на въздуха; по мъчения, които се кискат сред жестоко разбунтувалото се мълчание.

ВАРВАРИН

Много след отминаването на дните и сезоните, и съществата, и страните

Знамето от кърваво месо върху свилата на моретата и арктичните цветя (те не съществуват).

Излекувани от старите героични фанфари — които още нападат сърцето и ума ни — далеч от древните убийци —

О, знамето от кърваво месо върху свилата на моретата и арктичните цветя (те не съществуват).

Нежности!

Жаравата, която се разсипва върху повеи от скреж — сладости! — огньовете с дъжд сред вятър от диаманти, разпръсван в сърцето на земята, овъглияна вечно за нас. — О, свят!

(Далеч от старите убежища и стари пламъци, които чуваши и усещаш.)

Жарава и пяна. Музика, преобръщане на бездни и сблъскване на ледени парчета със звезди.

О, сладости, о, свят, о, музика! А там — форми, пот, коси, очи, които плуват. И белите кипящи сълзи — о, сладости! — и този женски

глас, идващ от дълбините на вулкани и на арктични пещери.

Знамето...

сцени

Древната Комедия продължава акордите и разделя Идилиите си:
Булеварди от скели.

Дълга дървена ограда от край до край на едно каменисто поле,
където варварска тълпа се движи под оголените дървета.

В коридорите от черен тюл се нижат стъпките на разхождащи се
хора с фенери и листа.

Птиците на тайните падат върху потон от зидария, движен от
архипелага, покрит с корабчетата на зрителите.

Лиричните сцени в съпровод на флейта и тъпан се свеждат в
заслони, направени под таваните, около салоните на модерни клубове
или зали от древния Ориент.

Феерията, управлявана от върха на амфитеатър, увенчан със
сечища — нещо се движи и модулира за беотийците, в сянката на
огромни подвижни отсечени дървета по билото на културите.

Комичната опера се разделя на нашата сцена от линията на
пресичане на десет прегради, издигнати от галерията до рампата.

ДЕМОКРАЦИЯ

„Знамето отговаря на гадния пейзаж, а нашият провинциален
диалект заглушава барабана.“

„В градовете ще насърчаваме най-циничната проституция. И ще
изколим разумните въстаници.“

„В лютивите разводнени страни — ние служим на най-
чудовищната индустриския и военна експлоатация.“

„Довиждане тук и навсякъде. Доброволни войници, нашата
философия ще освирепее; невежи за науката, премазани за удобства:
избухване за света, който се движи. Това е истинският поход. Напред,
марш!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.